

Închinarea la Dumnezeu atunci și astăzi

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Cântau , mărint și lăudând pe Domnul prin aceste cuvinte: «Căci este bun, căci îndurarea Lui pentru Israel ține în veac!»” (Ezra 3:11)

Textul de memorat din această săptămână ne dă indicii despre practicile de închinare și modul în care își exprimau evreii recunoștința față de Dumnezeu. În 515 î.Hr., iudeii au sărbătorit consacrarea noului templu (Ezra 6:15-18) și apoi, șaiszeci de ani mai târziu, au sărbătorit sfințirea zidului Ierusalimului (Neemia 6:15-7:3; 12:27).

După enumerarea genealogiilor din Neemia 11 și 12, autorul trece la sărbătoarea sfințirii zidului cetății. Pentru acest popor era normal ca lucrurile să fie sfințite, închinare Domnului: templul, zidul cetății și chiar casele și clădirile publice. Ceremonia de sfințire era bine organizată și era însoțită de cântece, muzică, mese, jertfe, bucurie, veselie și curățirea poporului. David a instituit practica jertfelor în timpul ceremoniei de sfințire și, după aceea, conducătorii poporului i-au urmat exemplul, începând de la Solomon, când a adus chivotul în templu (1 Împărați 8:5).

În această săptămână vom vedea cum se închinau ei Domnului atunci și vom observa lucruri pe care le putem face și noi, pentru că ne închinăm aceluiași Dumnezeu.

30 noiembrie – 7 decembrie – Săptămâna de Rugăciune
7 decembrie – Dar pentru Săptămâna de Rugăciune (colectă)

1. Observă câteva cuvinte-cheie care ne arată modul în care se închinau ei și aduceau laudă. Cum ai descrie ce se întâmpla?

“La sfințirea zidurilor Ierusalimului, au chemat pe leviți din toate locurile în care locuiau și i-au **Neemia 12:27-29** adus la Ierusalim, ca să prăznuiască sfințirea și sărbătoarea cu laude și cântări, în sunet de chimvale, alăute și harpe. Fiii cântăreților s-au strâns din împrejurimile Ierusalimului, din satele slujitorilor Templului, din Bet-Ghilgal și din ținutul Ghebei și din Azmavet, căci cântăreții își zidiseră sate împrejurul Ierusalimului.” **Neemia 12:27-29**

În Israel era stabilit ca o anume clasă dintre leviți să fie cântăreți pentru serviciile de la templu. Dumnezeu dăduse îndrumări pentru această practică și instrucțiuni despre serviciul de închinare, deoarece închinarea la templu trebuia să fie frumoasă și cât mai bine organizată.

Împăratul David organizase această practică într-un sistem mai elaborat și mai măreț decât înainte. De aceea, urmașii lui Asaf, pe care David îl numise conducătorul închinării de la templu, au continuat să fie numiți „cântăreții însărcinați cu slujba Casei lui Dumnezeu” (**Neemia 11:22**).

2. Ce putem învăța din pasajul de mai jos despre locul și importanța muzicii în închinarea lor și despre „cântarea Domnului”?

1 Cronici 25:6-8 “Toți aceștia erau sub cărmuirea părinților lor pentru cântarea în Casa Domnului și aveau chimvale, alăute și harpe pentru slujba Casei lui Dumnezeu. Asaf, Iedutun și Heman lucrau sub poruncile împăratului. Erau în număr de două sute optzeci și opt, cuprinzându-se în acest număr și frații lor deprinși la cântarea Domnului, toți cei ce erau meșteri. Au tras la sorți pentru slujbele lor, mici și mari, învățători și ucenici.” **1 Cronici 25:6-8**

Cântăreții erau leviți desemnați în mod oficial să slujească la templu. Ei erau plătiți pentru a se ocupa de muzică la serviciile de la templu. Pe vremea împăratului David a fost organizată o „școală” muzicală bine pusă la punct, pe care chiar el o supraveghea. Avea profesori și elevi, tineri și bătrâni, care lucrau pe rând la templu, asigurând muzica. Unii erau instrumentiști, alții cântăreți, iar alții aveau grijă de instrumente și de hainele folosite pentru serviciile de închinare. Care era scopul unei organizări atât de profesionale? Aceasta slujea la dezvoltarea talentelor și la întregirea viziunii de excelență în închinare. Excelența trebuie să fie unul dintre scopuri în închinare. Laudele trebuie să vină din inimă și să fie exprimate cât mai bine posibil, astfel încât sufletele oamenilor să fie înălțate. Am putea presupune că muzicienii și cântăreții desemnați să slujească la templu erau aleși cu grijă pentru a conduce serviciile de închinare.

Tu ai simțit bucuria închinării prin muzică. Cum?

Eu mă abțin...dar datorită acestei propoziții, vor fi probleme foarte mari în biserică...

După ce vorbește despre sfințirea zidului și strângerea cântăreților, următorul verset, Neemia 12:30, vorbește despre curățire (n.r. – s-a preferat folosirea formei vechi – a curăța, curățire –, pentru că este vorba despre spălări rituale, simbolice, nu doar de o spălare obișnuită a mâinilor, a hainelor etc.). „Preoții și leviții s-au curățit și au curățit și pe popor, porțile și zidul.”

Rădăcina ebraică a termenului „curățit”, *thr*, înseamnă *a fi curat, a fi pur* și este folosit în mai multe contexte în Vechiul Testament, fiind asociat inclusiv cu ideea de a fi curat și fără pată din punct de vedere moral înaintea lui Dumnezeu. “Dar, dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos,

3. Ce ne învață următorul pasaj despre (a) natura umană, (b) iertarea lui Dumnezeu și (c) puterea lui Dumnezeu în viața noastră?

Fiul Lui, ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” 1 Ioan 1:7-9

Templul și serviciile de la templu erau componente esențiale în religia Israelului din vechime. Dar templul și serviciile de acolo erau un mijloc în vederea unui scop, nu un scop în sine. Rostul, menirea lor era să conducă poporul la o relație salvatoare cu Dumnezeu legământului, cu Domnul Isus Hristos, ca să cunoască puterea Sa curățitoare în viața lor. Când știm ce a făcut Dumnezeu pentru noi, de la ce ne-a salvat El, această cunoștință ne conduce să Îl iubim și să ne închinăm Lui. Acesta este unul dintre motivele pentru care, din nou și din nou, israeliții din vechime povesteau ce făcuse Dumnezeu în trecut. Îi ajuta să cunoască bunătatea și dragostea lui Dumnezeu, care determinau bucuria și recunoștința ce se întrepătrundeau în experiența lor de închinare.

Pentru noi, experiența și aprecierea iertării de păcat ar trebui să ne aducă recunoștință față de Dumnezeu și, totodată, speranță și bucurie. Atunci este ușor să Îl laudăm pe Domnul și să ne exprimăm aprecierea pentru frumusețea caracterului Său. Cea mai mare descoperire a caracterului lui Dumnezeu este Isus pe cruce, purtând pedeapsa pentru păcatele noastre ca să nu trebuie să o purtăm noi.

Indiferent de păcatele tale trecute sau de caracterul tău de astăzi, la cruce poți obține iertare deplină chiar în acest moment. Cere chiar acum iertarea pe care ți-o oferă Isus!

4. De ce era muzica o parte atât de importantă în această sărbătoare?

Neemia 12:31-42

Am suit pe zid pe căpeteniile lui Iuda și am făcut două coruri mari. Cel dintâi a pornit pe partea dreaptă a zidului, spre Poarta Gunoiului. În urma acestui cor mergeau Hosea și jumătate din căpeteniile lui Iuda

Parte a serviciului de închinare de pe vremea lui Neemia a fost formarea a două coruri care au străbătut Ierusalimul cântând, cu acompaniament de instrumente, imnuri de mulțumire. Corurile au pornit din același loc apoi s-au despărțit, mergând în direcții opuse pe zidul cetății. Un grup era condus de Ezra și celălalt, de Neemia. Cele două coruri s-au întâlnit din nou la Poarta Văii și s-au oprit la templu. Preoții care sunau din trâmbiță au însoțit fiecare procesiune. După ce au ajuns la templu, corurile au stat față în față. Procesiunea și serviciul de închinare au fost organizate impecabil.

Pentru a înțelege de ce muzica era o parte atât de importantă în sărbătoare și în serviciile de închinare, trebuie să vedem semnificația ei în legătură cu templul. Muzica de la templu nu era un concert de care oamenii se puteau bucura, cum am merge noi să ascultăm Simfonia a IV-a de Beethoven la o sală de concerte. Ci, atunci când muzicienii cântau cu vocea și cu instrumentele, poporul se pleca în rugăciune. Muzica era parte a închinării.

Actul central al serviciilor de la templu și al închinării erau jertfele, o acțiune neplăcută în ea însăși – mureau animale nevinovate. Muzica frumos interpretată, pe lângă faptul că înălța mintea oamenilor spre lucrurile cerești, făcea ca întreaga experiență de închinare să fie mult mai plăcută.

5. Iată și alte situații în Biblie în care muzica a fost un aspect important al închinării.

“Atunci, Moise și copiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta. Ei au zis: „Voi cânta Domnului, căci Și-a arătat slava: A năpustit în mare pe cal și pe călăreț.” Ex 15:1

“Apoi, în învoire cu poporul, a numit niște cântăreți care, îmbrăcați cu podoabe sfinte și 2 Cronici 20:21,22 mergând înaintea oștirii, laudau pe Domnul și ziceau: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!” În clipa când au început cântările și laudele,

Apocalipsa 15:2-4 Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți. 2 Cr 20:21-22

Atât pe pământ, cât și în cer, muzica este parte a închinării. În versetele de mai sus, cântarea se concentrează pe ceea ce a făcut Dumnezeu pentru poporul Său, inclusiv pe biruința „asupra fiarei”. Muzica este laudă adusă lui Dumnezeu pentru mântuirea oferită de El.

Menționează câteva lucruri pe care Dumnezeu le-a făcut pentru tine și care ar putea fi motive să îi cânti laudă.

6. De ce s-au adus „multe jertfe” ca parte a sărbătorii de închinare?

Neemia 12:43 “În ziua aceea s-au adus multe jertfe și a fost mare bucurie, căci Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie. Se bucurau și femeile și copiii, și strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe.” Neemia 12:43

Pe vremea templului, jertfele erau cel mai important aspect al închinării. Se aduceau jertfe pentru făgăduința iertării, ca expresie a bucuriei, a părtașiei și recunoștinței față de Dumnezeu. Jertfele dădeau substanță închinării, le reaminteau închinătorilor adevărul despre Dumnezeu și cine era El și le îndreptau atenția spre Sămânța făgăduită, Mesia, care urma să își jertfească viața pentru ei, deoarece era Mielul lui Dumnezeu.

7. Spre ce ne îndreaptă atenția jertfele? Dacă israeliții din vechime se puteau bucura lângă un animal mort, o moarte care transmitea un mare adevăr, cu cât mai mult decât ei ar trebui să ne bucurăm noi!

Ioan 1:29,36 “A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! Și, pe când privea pe Isus umblând, a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu! Ioan 1:29, 36

“Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat, căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.” 1 Corinteni 5:7
1 Corinteni 5:7 “Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând Apocalipsa 5:6,12,13 în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ,

Este interesant de câte ori apare în Neemia 12:43 ideea de bucurie. În reverența lor și teama sfântă pe care o simțeau în serviciul de închinare (de fapt, uciderea unui animal pentru păcatele lor era un lucru solemn), ei se și bucurau. Când ne apropiem de Dumnezeu, trebuie să o facem cu venerație și reverență, dar și cu bucurie. Psalmul 95 arată că un act veritabil de adorare implică și cântec, strigăte de bucurie și muzică prin care să fie laudat Dumnezeu (vers. 1), dar și rugăciune (vers. 6). Echilibrul între bucurie și reverență este foarte important pentru adorarea, lauda și închinarea aduse lui Dumnezeu.

Când ne gândim că, la cruce, Creatorul, Autorul a tot ce există (Ioan 1:1-3), era atârnat acolo, murind pentru păcatele ființelor pe care le crease, ce emoție simțim prima dată? Ce rol poate și ar trebui să aibă bucuria în experiența noastră când privim la jertfa de pe cruce?

pe mare și tot ce se află în aceste locuri le-am auzit zicând: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” Apocalipsa 5:6, 12-13

„În ziua aceea, s-au rânduiești oameni care să privegheze asupra odăilor care slujeau de cămări pentru darurile de mâncare, cele dintâi roade și zeciuile. Ei au fost însărcinați să adune în ele, din ținutul cetăților, părțile hotărâte de Lege preoților și leviților.

Joi, 5 decembrie

Rolul preoților și al leviților în închinare

8. De ce s-a bucurat poporul „că preoții și leviții erau la locul lor”? De ce

erau atât de importanți? Căci Iuda se bucura că preoții și leviții erau la locul lor, păzind tot ce privea slujba lui Dumnezeu și a curățiilor. Cântăreții și ușierii își împlineau și ei **Neemia 12:44-47** slujbele după rânduiala lui David și a fiului său Solomon. Căci odinioară, pe vremea lui David și a lui Asaf, erau căpetenii peste cântăreți și cântări de laudă și de mulțumire în cinstea lui Dumnezeu. Tot Israelul a dat pe vremea lui Zorobabel și Neemia părțile cuvenite cântăreților și ușierilor, zi de zi; au dat leviților lucrurile sfinte, iar leviții au dat fiilor lui Aaron lucrurile sfinte cuvenite lor.” **Neemia 12:44-47**

9. Ce simboliza lucrarea preoților (care erau leviți)?

Evrei 9:1-11 Legământul dintâi avea și el porunci privitoare la slujba dumnezeiască și la un locaș pământesc de închinare.

„Mijlocirea lui Hristos în favoarea omului, din Sanctuarul de sus, este tot atât de importantă pentru planul de mântuire ca moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, El a început acea lucrare pe care, după înviere, S-a înălțat să o desăvârșească în ceruri. Trebuie să intrăm prin credință dincolo de perdea, «unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător» (Evrei 6:20).” – Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 489

Deși nu aveau lumina pe care o avem noi astăzi, credincioșii de atunci au înțeles suficient cât să își dea seama că slujba leviților, ei fiind singurii care puteau sluji în templu, era foarte importantă. Erau entuziasmați că lucrarea Domnului putea fi făcută prin leviți.

Cei întorși în țară petrecuseră timp cu Dumnezeu în citirea Cuvântului Său, în rugăciune și închinare și s-au reconsacrat Lui. Prin acestea ei și-au dat seama că slujbele de la templu fuseseră neglijate și trebuiau reluate. Având această înțelegere, iudeii s-au bucurat de lucrarea importantă pe care leviții urmau să o facă pentru ei. **Dumnezeu le-a insuflat gândul că serviciile de la templu erau parte a planului Său pentru închinare.**

Din nefericire, lucrarea făcută de cei ce slujeau la templu, de învățătorii Cuvântului și muzicieni era adesea considerată ca un lucru normal. Chiar și în vremea lui Neemia, **susținerea pentru leviți era uneori puternică, alteori slabă.** De multe ori, leviții trebuiau să muncească la fel ca alții pentru a-și întreține familia, deoarece poporul înceta să mai aducă zecimile și darurile.

Fără zecimi și daruri, nu ar exista biserică mondială organizată. Dacă dorim ca lucrarea să continue, trebuie să fim serioși în angajamentul de a-i susține pe lucrători prin contribuția noastră financiară și prin apreciere verbală. Poate că biserica nu va fi niciodată desăvârșită, dar acest lucru nu ar trebui să ne împiedice să fim darnici pentru Dumnezeu, ca lucrarea Lui în lume să poată continua. **A doua afirmație care va crea mari probleme în biserică...hei...ce-i cu voi...???**

„Crucea lui Hristos va fi știința și cântecul mântuiților în toată veșnicia. În Hristos cel slăvit Îl vor vedea pe Hristos cel răstignit. Niciodată nu se va uita că Acela a cărui putere a creat și susținut lumile nenumărate prin vasele domeniilor ale spațiului, iubitul Fiu al lui Dumnezeu ... S-a oferit să poarte vinovăția și rușinea păcatului și să sufere ascunderea feței Tatălui, până când chinurile unei lumi pierdute l-au sfâșiat inima și l-au zdrobit viața pe crucea de pe Calvar. Faptul că Făcătorul tuturor lumilor, Arbitrul tuturor destinelor a trebuit să părăsească slava și să Se umilească din dragoste pentru om va provoca întotdeauna uimirea și admirația universului. Când popoarele răscumpărate Îl privesc pe Mântuitorul lor și văd slava veșnică a Tatălui strălucind pe fața Sa, când privesc tronul Său, care este din veci și ține până în veci, și știu că Împărăția Sa nu va avea sfârșit, izbucnesc în cântarea minunată: «Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele Său prețios!»” – Ellen. G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 651–652

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul „Creșterea în Hristos”.

Studiu la rând:

Ezra 4–10, *Evanghelizare*, subcapitolul „Echipa de lucru în evanghelizare”

1. Unde este menționat Nebucadnețar cu numele „Haldeianul” (caldeeanul)?

2. Când a fost isprăvită Casa Domnului?

3. Cine a spus că Domnul „a pregătit inima împăratului”?

4. Cine au fost singurii care s-au exprimat împotriva deciziei acceptate de popor?

5. Cine este cel mai bun general?

PRIVIRE GENERALĂ

Verset-cheie: Ezra 3:11.

Pasaje biblice în studiu: Neemia 12:27-47.

Pentru a acorda autoritate preoțimii din Ierusalim, lista din Neemia 12 începe cu leviții și preoții din timpurile babiloniene până în perioada lui Ezra și Neemia. După ce s-a stabilit că evreii aveau persoane desemnate pentru serviciile de la templu, următoarea parte a capitolului se concentrează pe slujba de sfințire a zidului Ierusalimului. Totuși nu zidul îi proteja pe ei, ci Dumnezeu. Poporul era în siguranță pentru că Domnul îl proteja. În Israel, sfințirea sau dedicarea obiectelor sau clădirilor era ceva obișnuit, o ceremonie prin care se recunoștea că puterea nu era într-un obiect, ci la Dumnezeu (Psalmii 127:1,2).

Serviciul de sfințire a zidului Ierusalimului a început cu două coruri mari care s-au deplasat separat, pe zid, înconjurând Ierusalimul și reunindu-se la templu. Acolo s-au adus „mari jertfe” și poporul s-a bucurat cu „mare bucurie”. De fapt, poporul se bucura atât de tare, încât chiar și vrăjmașii lui din depărtare au putut să audă sărbătoarea în cinstea finalizării zidului. După aceea, Neemia s-a asigurat că delegă responsabilitățile de la templu și au fost făcute pregătirile necesare, conform legii, pentru toți leviții și slujitorii de la templu. Poporul era entuziasmat de faptul că templul funcționa din nou. Oamenii doreau să se asigure că existau suficiente provizii pentru cei care îi slujeau Domnului, nu doar pentru acel moment, ci și pentru viitor.

COMENTARIU

Curățirea

Înainte de sfințirea zidului, preoții și leviții s-au curățit pe ei și poporul, dar și porțile și zidul. Ceremoniile de curățire, des întâlnite la israeliți, simbolizau curățirea de păcat și punerea deoparte pentru sfințire. Aceste ceremonii cereau și spălarea hainelor și îmbăierea (Exodul 29:4; 40:12-15; Leviticul 16:20-28; Numeri 19:7).

În Israel existau mai multe ceremonii de curățire. Cea mai amănunțită curățire se făcea pentru cei care veniseră în contact cu un trup mort. Dat fiind faptul că moartea era privită ca reprezentând consecința păcatului, cine se atinsese de un mort trebuia să treacă printr-un proces special de curățire, această procedură fiind descrisă în Numeri 19. Preotul ardea o vacă roșie fără cusur, a cărei cenușă era pusă într-un vas cu apă. Un om curat lua isop, îl înmuia în apă și apoi stropea obiectele sau persoanele

Într-un cuvânt...erau murdari din toate
punctele de vedere...

considerate necurate. Dacă apa de curățire nu era stropită pe cel considerat necurat, necurăția rămânea asupra lui (Numeri 19:13).

În Ziua Ispășirii, preotul care făcea curățirea sanctuarului și aducea jertfe pentru păcatele lui și ale poporului trebuia să își schimbe îmbrăcămintea. Înainte de a îmbrăca tunică sfințită, el își spăla trupul (Leviticul 16:4). După încheierea ceremoniei, preotul se dezbrăca de tunică sfințită și își spăla trupul (Leviticul 16:23,24). Persoana care izgonea țapul pentru Azazel făcea același lucru înainte de a se întoarce în tabără (Leviticul 16:26).

Alte categorii de curățire: curățirea preoților (Exodul 29:1-9), care trebuiau să își spele mâinile și trupul (Exodul 30:17-21; 40:12-14,30-32); curățirea de lepră (la fel ca păcatul care duce la moarte, și lepra avea aceeași consecință [Leviticul 13:6,34]); scurgerile din trup (Leviticul 15:1-29, Deuteronomul 23:10,11); curățirea leviților (Numeri 8:5-7; 19:7-22). Deoarece preoții și leviții erau implicați în sfințirea zidului, mai întâi ei trebuiau să se curățească prin spălarea mâinilor și a picioarelor, posibil și a trupului. Apoi ei curăteau poporul, cerându-le probabil oamenilor să se spele și chiar să își spele hainele. Mai mult, Biblia menționează faptul că porțile și zidul au fost curățite, ceea ce înseamnă că au fost stropite cu apă.

Apa pentru curățire nu făcea minuni, ci Cuvântul lui Dumnezeu declara că, prin aceasta, poporul era curățit de păcat. Această ceremonie era un simbol al purificării. Sfințenia și curățirea de păcat erau importante pentru a putea veni înaintea lui Dumnezeu la o slujbă de consacrare. Ritualul de curățire arăta spre sângele lui Hristos care curățește și înnoiește. Slujba de curățire includea și iertarea păcatelor. Prin faptul că se smereau înaintea lui Dumnezeu și se spălau, oamenii își recunoșteau nevoia de ajutor, recunoșteau că aveau nevoie să fie curățiți de Dumnezeu. Numai El putea să-i facă desăvârșiți și sfinți, nu faptele lor. Totuși Dumnezeu le cerea să se spele, pentru că acesta era un mod de a le aminti în mod practic de puterea Sa transformatoare.

„A fost mare bucurie”

Ceremonia de sfințire includea o parte semnificativă de muzică și închinare. Mai întâi, leviții și cântăreții s-au adunat la Ierusalim; mulți dintre ei locuiau în afara Ierusalimului și veneau în cetate doar atunci când era rândul lor să slujească. Sărbătorirea purtării de grijă a lui Dumnezeu prin recunoștință (recunoașterea verbală a ceea ce a făcut Dumnezeu) și cântări de laudă a fost condusă de preoți, leviți și cântăreți. Harpa, chimvalul și alte instrumente cu coarde au acompaniat două coruri mari, care au înconjurat Ierusalimul din două direcții și s-au reunit la templu, unde au cântat cu glas

tare, „și-au înălțat glasul” (Neemia 12:42). Literalmente, versetul spune că glasul lor era auzit. Bucuria lor nu putea fi ținută în tăcere sau suprimată, lucru demonstrat de laudele lor cu glas tare. Ei cântau cu glas tare deoarece se bucurau nespuse de finalizarea rapidă a zidului și de modul în care Dumnezeu îi ajutase.

Când au fost puse temeliele templului, după întoarcerea din robia babiloniană în 537/536 î.Hr., poporul, preoții și leviții l-au preamărit pe Dumnezeu (Ezra 3:10,11). Același lucru s-a întâmplat în vremea lui Neemia, după terminarea zidului Ierusalimului. Cu toții l-au adus laude lui Dumnezeu și cele două coruri și-au exprimat recunoștința față de Dumnezeu pentru finalizarea lucrării (Neemia 12:31,38).

Poporul s-a bucurat nespuse. Literalmente, versetul 43 spune că Dumnezeu i-a făcut să se bucure (*samach*) cu mare bucurie (*samach*). Termenul *samach* apare de cinci ori într-un singur verset. Apare o singură dată în versetul 44, când poporul se bucură pentru preoții și leviții care slujeau la templu. În original apare și în versetul 27, care este o introducere a acestei relatări, chiar de la început, spunând că poporul i-a chemat pe leviți ca să sărbătorească sfințirea cu bucurie (*samach*).

Termenul apare în acest capitol de șapte ori – în Biblie, numărul șapte reprezintă plenitudinea, desăvârșirea, perfecțiunea. Astfel, bucuria pe care au simțit-o cei întorși din exil era deplină. Dumnezeu i-a făcut să se bucure. Bucuria lor arată care este adevărata bucurie în viață – ei se bucurau pentru tot ce făcuse Domnul pentru ei. Lecția pentru noi astăzi este să ne bucurăm de ceea ce face Dumnezeu în viața noastră, să nu trecem cu vederea faptele Sale de bunătate și nici să nu credem că le-am merita. Dimpotrivă, noi ar trebui să lăudăm providența Sa. Recunoașterea binecuvântării și a călăuzirii lui Dumnezeu ne duce la recunoștință și la stabilitate emoțională. Recunoștința ne face fericiți și biruitori.

Bucuria este un aspect definitoriu al închinării, dar la fel este și reverența față de Dumnezeu, care poate fi definită și ca uimire în urma întâlnirii personale cu Dumnezeu. Echilibrul dintre bucurie și reverență este foarte important, și totuși, din nefericire, adesea este trecut cu vederea. Dacă un serviciu de închinare se bazează doar pe respectul față de Dumnezeu, dar nu și pe bucurie, va exista tendința ca el să fie fad și rigid. Pe de altă parte, dacă includem doar bucuria în închinare, uitând de reverență, serviciile de închinare au tendința să fie pline de emoții, nu de adevăr. De aceea, serviciile noastre de închinare trebuie să includă ambele aspecte. Reverența și bucuria merg mână în mână pentru a crea o atmosferă potrivită pentru închinare.

Israelitii au înțeles nevoia de echilibru când s-au bucurat cu voce tare și din toată inima, lăudându-L pe Dumnezeu pentru tot ce făcuse El. Închinarea lor se baza pe adevăr și pe faptele lui Dumnezeu, nu pe emoții. Cei care trec de la un serviciu de închinare la altul pentru a avea o experiență „spirituală remarcabilă” nu înțeleg ce înseamnă să îi dai slavă lui Dumnezeu. La baza închinării noastre trebuie să fie întotdeauna Dumnezeu, nu simțămintele, dar prezența Sa aduce bucurie. Cu siguranță, israelitii au simțit bucurie și fericire când l-au adus laudă lui Dumnezeu. Aceste simțăminte de bucurie veneau de la Dumnezeu și se bazau pe adevăr: pe cine este Dumnezeu și ce a făcut El. Dacă Îl căutăm pe Dumnezeu și dacă ne închinăm Lui, vom putea să rămânem ancorați în harul Său și să simțim recunoștință față de El.

APLICAȚIA

Curățirea

Ritualurile de curățire reprezintă curățirea de păcat și sunt o pregătire pentru a veni înaintea lui Dumnezeu și a recunoaște că fără El suntem „murdari”. Deși în prezent nu mai participăm la astfel de ceremonii, cum am putea aplica astăzi principiul care stătea la baza acelor ceremonii? Putem veni la Dumnezeu așa cum suntem, dar nu oricum. Cum ar trebui să venim înaintea Sa? Cum putem cultiva smerenia în viața noastră astăzi?

Bucuria

1. Citește Psalmul 136. Ce ne învață acest psalm despre închinare? Ce situații diferite sunt descrise atunci când venim înaintea lui Dumnezeu? Pentru ce îi sunt aduse laude lui Dumnezeu în acest psalm?
2. Ce poate face biserica ta pentru a-L lăuda pe Dumnezeu în mod echilibrat, cu bucurie și reverență?
3. Cântăreții și muzicienii din Vechiul Testament aveau un rol proeminent în închinare și în serviciile de la templu. Cum le putem arăta muzicienilor din bisericile noastre că îi prețuim?
 - a. Gândește-te dacă biserica ta i-a apreciat pe muzicieni ca slujitori ai lui Dumnezeu sau i-a dat la o parte ori i-a descurajat. În ce moduri pline de reverență și semnificație ar putea include biserica ta pianistii și grupurile muzicale în slujire?
 - b. Gândește-te la moduri specifice în care, ca biserică, îi putești ajuta pe muzicieni și cântăreți să înțeleagă că darurile date lor de Dumnezeu dau valoare și îmbogățesc serviciile de închinare.
4. Dacă îți lipsește bucuria în viață când Îl lauzi pe Dumnezeu, ce poți face pentru a te întoarce la „dragostea dintâi”?